

RIPPIPUHE

Veljet ja sisaret Jeesuksessa Kristuksessa! Tänään on toinen adventtisunnuntai. Elämme nyt neljä viikkoa kestävästä paastonaikaa, ns. pientä paastoa. Kristikunta valmistautuu ottamaan vastaan Herransa. Päivän otsikko on: Kuninkaasi tulee kunniassa.

Lutherin Vähän katekismuksen Isä meidän -rukouksen selitys toiseen pyyntöön kertoo meille, mitä Herramme tuleminen tarkoittaa arkipäivän elämässämme.

Toinen pyyntö: Tulkoon sinun valtakuntasi. Mitä se merkitsee? Vastaus: Jumalan valtakunta tulee kyllä itsestäänkin, ilman rukoustamme, mutta me pyydämme tässä rukouksessa, että se tulisi meidänkin luoksemme. Miten se tapahtuu? Vastaus: Taivaallinen Isä antaa meille Pyhän Henkensä, niin että me hänen armonsa vaikutuksesta uskomme hänen pyhän sanansa sekä elämme Jumalan omina täällä ajassa ja siellä iankaikkisuudessa.

Herra Jeesus Kristus tulee luoksemme tänäänkin Pyhän Henkensä voimalla sanan ja sakramentin kautta, uskon kautta sen voimalla vastaanottaa. Mutta kerran ajan lopussa Kristus palaa takaisin maan päälle kaikille näkyvällä tavalla. Silloin loppuu uskomisen aika, ja alkaa näkemisen aika. Mutta nyt elämme vielä uskon aikaa. Siksi keskelle pimeyttä ja hätää sekä monenlaista ahdistusta Jeesuksen seurakunta saa kuulla uskoa vahvistavan ihanan lupauksen: Kerran sinun Kuninkaasi tulee kunniassa ja kirkkaudessa tuomitsemaan kaikki kansat! Herramme takaisintulo tarkoittaa ajan loppumista sekä viimeistä tuomiota.

Viimeisellä tuomiolla koko ihmiskunta - kaikkina aikoina eläneet kaikki ihmiset - erotetaan kahteen eri joukkoon. Oikealla puolella olevat saavat kuulla Herran ihanat sanat: *"Tulkaa, Minun Isäni siunatut, ja omistakaa se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti."*

(Matt. 25:34) Vasemmalla puolella oleville Hän lausuu lopullisen kadotustuomion: *"Menkää pois Minun tyköäni, te kirotut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleillensä."*

(Matt. 25:41)

Siunatut erotetaan lopullisesti kirotuista. Kumpaan joukkoon sinä kuulut? Oletko siunattu vai kirottu? Jos tunnustat totuudenmukaisesti oman lihasi läpikotaisen turmeltuneisuutesi ja kadut syntejäsi, niin saat myös uskoa kaiken anteeksi Jeesuksen tähden. Olet Jeesukseen kastettuna ja uskovana Isän siunattu. Jos taas olet paatunut Jumalan täydellisyyttä vaativan lain edessä etkä kadu ja pyydä anteeksi pahuuttasi, niin olet kirouksen alla. Jos turvaat Jumalan edessä omaan elämääsi, omaan kilvoitteluusi, omaan uskonratkaisuusi, omaan pyhyytesi tai mihinkään sellaiseen, mikä on sinun omaasi, niin olet väärällä tiellä. Mutta jos turvaat itsesi ulkopuolelle, Jeesuksen täydelliseen elämään ja sovittavaan kuolemaan, uskot Jumalan muuttumattomiin armolupauksiin, niin olet siunattu.

Jumala ei halua yhdenkään syntisen kuolemaa ja kadotusta. Jumalan tahto on, että langennut kuulee täyden evankeliumin syntien anteeksiantamuksesta, uskaa ja saa elää. Herra kutsuu niin minua kuin sinuakin tänään parannusentekijän paikalle tunnustamaan syntisyytemme ja hylkäämään paha elämämme Jeesuksen ristille naulittavaksi. Joka on tässä elämässä tunnustanut syntinsä, jättänyt ne Jeesuksen päälle ja Hänen kärsittäväkseen, ei enää kohtaa syntejään iankaikkisuudessa. Päinvastoin, se joka uskoo Jeesukseen, saa syntien anteeksiantamuksen lisäksi lahjaksi myös kaikki ne valtavat taivaan rikkaudet, jotka Jumalan rakkaalle ja siunatulle lapselle kuuluvat.

Käymme nyt sydämen katumuksessa Jumalan eteen. Tunnustamme perisyntisyytemme sekä siitä johtuvan epätäydellisen ja lankeemuksia täynnä olevan elämän. Synnintunnustus alkaa sanoin: "Laupias Jumala, rakas taivaallinen Isä"

SAARNA

1. KUOLEMAN NELJÄ MERKITYSTÄ Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta!

Raamattu opettaa yksinkertaisesti, että maailmalla on tietty alkupiste, luominen, josta aika alkoi. Samoin nyt näkyvällä maailmalla ja myös ajalla on päätepiste. Jeesus tulee takaisin ja aika loppuu. Jokainen ihminen joutuu Ihmisen Pojan eteen tekemään tiliä kaikesta siitä, mitä on ajassa eläessään tehnyt ja sanonut, vieläpä ajatuksetkin tutkitaan. Aika on loppunut kuitenkin monelta ihmiseltä jo ennen tuota parusian eli maailmanlopun hetkeä. Se, mitä tapahtuu koko

maailmalle silloin, kun aika loppuu, tapahtuu yksittäiselle ihmiselle silloin, kun hän kuolee.

Koska tiedämme, että Aadam ja Eeva eivät kuolleet sinä päivänä ruumiillisesti, jolloin he söivät hyvän ja pahantiedon puusta, niin kuolema-sana-lalla on laajempi merkitys. Kuolemalla on Raa-ma-tussa neljä eri merkitystä.

1) Aadam ja Eeva kuolivat lankeemuksensa hetkellä suhteessa Jumalaan. Kun he hylkäsivät Jumalan sanan, niin he samalla kuolivat hengellisesti. Tämä on kuoleman syvin olemus: Se on erossa olemista Jumalasta, joka on elämän lähde, itse Elämä isolla e-kirjaimella kirjoitettuna. Tämä alkulankeemus ja siihen liittyvä Jumalasta erossa oleminen on koko ihmiskunnan ratkaisu. Jokainen meistä hylkäsi Jumalan jo Aadamissa, hänen kupeissaan vielä ollessamme: hylkäsimme Luojan sanan eli Herran käskyn, ja siksi me kuolimme.

"Jumala on tehnyt eläviksi teidät, jotka olitte kuolleita rikko-mustenne ja syntienne tähden." (Ef. 2:1)

"Synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme." (Room. 6:23)

"Sardeksen seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo Hän, jolla on Jumalan seitsemän henkeä ja seitsemän tähteä: - Minä tiedän sinun teoksi. Sinä olet elävien kirjoissa, mutta sinä olet kuollut.'" (Ilm. 3:1)

Luterilaisen regimenttiopin eli hallintajärjestyksen mukaan tunnustamme, että ajallinen järki ja ymmärrys eivät ole hengellisesti kuolleilta sammuneet. Uskosta osaton eli hengellisesti kuollut maailman ihminen saat-taa tietyissä tilanteissa ja tehtävissä toimia hyvin, jopa kii-tettävästi. Mutta suhteessa iankaikkiseen Jumalaan hengellisesti kuollut ihminen on eksesissä ja avuton, syyllinen ja Jumalan vihan alla. Ilman Pyhän Hengen vaikuttamaa uskoa eli uudestisyntymistä, syntien anteeksisaamista, kukaan vanhassa Aadamissa langennut ihminen ei voi tuntea oikein Luojaan tai Hänen kanssaan seurustella.

2) Konkreettisesti merkityksessä kuolema tarkoittaa ruumiin kuolemaa.

"Otsa hiessä pitää sinun leipäsi syömän, kunnes tulet maaksi jälleen, sillä siitä sinut on otettu. Maasta sinä olet, ja maaksi pitää sinun jälleen tuleman." (1. Moos. 3:19)

Ruumiin kuolema ja sitä edeltävät sairaudet, ki-vut ja ahdistukset kuuluvat langenneen ihmisen elämään. Myös kaikenlainen itsetu-ho-käyt-täy-tyminen kuuluu tähän ryhmään. Mutta ruumiin kuolema ei ole uskovalle paha asia. Jeesukseen omalle ruumiin kuolema on kutsu kotiin, lähtö riemuliseen taivaan hääjuhlaan, jossa saamme kat-sel-la Jeesusta suoraan kasvoista kasvoihin.

"Sillä elämä on minulle Kristus, ja kuolema on voitto. 22. Mutta jos minun on eläminen täällä lihassa, niin siitä koituu hedelmää työlleni, ja silloin en tiedä, minkä valitsisin. 23. Ahtaalla minä olen näiden kahden välissä: halu minulla on täältä eritä ja olla Kristuksen kanssa, sillä se olisi monin verroin parempi." (Fil. 1:21-23)

Jeesukseen uskovalle ruumiin kuolema on uneen nukkumista, josta Jeesus voi hänet milloin tahansa herättää. Ruumiin kuolema ei muuta ihmisen suhdetta Jumalaan, ihmisen kuolema ei myöskään sovita tai pyhitä mitään. Jumalaton ei muutu pyhäksi kuollessaan, hänelle kuolema ei ole mitään haudan lepoa eikä vapautusta tuskista ja kärsimyksistä. Toisaalta Jeesukseen uskova ja Hänessä elävä ei kuole suhteessa Jumalaan, vaikka ihmisten näkökulmasta aistein koettavaa yhteyttä häneen ei enää toistaiseksi olekaan.

"Jeesus sanoi hänelle: 'Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. 26. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole. Uskotko sen?'" (Joh. 11:25-26)

3) Seuraava kuolema-sanon merkitys on iankaikkinen kuolema. Raamattu käyttää tästä myös

ilmaisua 'toinen kuolema'.

"Minä näin suuren, valkean valtaistuimen ja sillä istuvaisen, jonka kasvoja maa ja taivas pakenivat, eikä niille sijaa löytynyt. 12. Ja minä näin kuolleet, suuret ja pienet, seisomassa valtaistuimen edessä, ja kirjat avattiin; ja avattiin toinen kirja, joka on elämän kirja; ja kuolleet tuomittiin sen perusteella, mitä kirjoihin oli kirjoitettu, tekojensa mukaan. 13. Ja meri antoi ne kuolleet, jotka siinä olivat, ja Kuolema ja Tuonela antoivat ne kuolleet, jotka niissä olivat, ja heidät tuomittiin, kukin tekojensa mukaan. 14. Ja Kuolema ja Tuonela heitettiin tuliseen järveen. Tämä on toinen kuolema, tulinen järvi. 15. Ja joka ei ollut elämän kirjaan kirjoitettu, se heitettiin tuliseen järveen. 1. Ja minä näin uuden taivaan ja uuden maan; sillä ensimmäinen taivas ja ensimmäinen maa ovat kadonneet, eikä merta enää ole." (Ilm. 20:11-15)

"Mutta pelkurien ja epäuskoisten ja saastaisten ja murhaajien ja huorintekijäin ja velhojen ja epäjumalanpalvelijain ja kaikkien valhettelijain osa on oleva siinä järvessä, joka tulta ja tulikiveä palaa; tämä on toinen kuolema." (Ilm. 21:8)

Jos ihminen kohtaa fyysisen ruumiin kuoleman hengellisesti kuolleenä, Herransa hyljänneenä eli ilman yhteyttä ja uskoa Jeesukseen, muuttuu hengellinen kuolema iankaikkiseksi kuolemaksi. Tämä on kadotus eli helvetti. Kysymys ei ole siis mistään tyhjiinraukeami-sesta, vaan paikasta ja olo-tilasta, missä elä-mänsä aikana Juma-lan hylänneet ihmiset saavat oikeu-denmukaisen rangaistuksen teoistaan.

"...silloin ilmestyy tuo laiton, jonka Herra Jeesus on surmaava suunsa henkäyksellä ja tuhoava tulemuksensa ilmestyksellä, 9. tuo, jonka tulemus tapahtuu saatanan vaikutuksesta valheen kaikella voimalla ja tunnusteoilla ja ihmeillä 10. ja kaikilla vääryyden viettelyksillä niille, jotka joutuvat kadotukseen, sentähden etteivät ottaneet vastaan rakkautta totuuteen, voidaksensa pelastua. 11. Ja sentähden Jumala lähettää heille väkevän eksytyksen, niin että he uskovat valheen, 12. että kaikki ne tuomittaisiin, jotka eivät ole uskoneet totuutta, vaan mielistyneet vääryyteen." (2. Tess. 2:8-12)

4) Neljäs asia, johon kuolema□ sanalla Raamatussa viita-taan, on uskovan ih-misen kuoleminen syn-nille, oman syn-tiä rakastavan luontomme eli lan-gen-neen lihalli-sen ihmisen elämän

kuo-letta-minen.

"Jos te siis olette herätetyt Kristuksen kanssa, niin etsikää sitä, mikä on ylhäällä, jossa Kristus on, istuen Jumalan oikealla puolella. 2. Olkoon mielenne siihen, mikä ylhäällä on, älköön siihen, mikä on maan päällä. 3. Sillä te olette kuolleet, ja teidän elämänne on kätkeytynä Kristuksen kanssa Jumalassa; 4. kun Kristus, meidän elämämme, ilmestyy, silloin tekin hänen kanssaan ilmestytte kirkkaudessa. 5. Kuolettakaa siis maalliset jäsenenne: haureus, saastaisuus, kiihko, paha himo ja ahneus, joka on epäjumalanpalvelusta, 6. sillä niiden tähden tulee Jumalan viha, 7. ja niissä tekin ennen vaelsitte, kun niissä elitte." (Kol. 3:1-7)

2. KAIKKI TUTKITAAN RAAMATUN SANAN KAUTTA

Maailmanlopussa kaikki ihmiset tutkitaan ja tuomitaan. Uskovan kannalta tuomiopäivässä ei ole sinänsä mitään pelättävää, päinvastoin. Sinä päivänä-hän oikeus ja totuus voittavat. Uskovalle hänen syntiensä tähden kuuluva kato-tus-tuomio on siirre-tty Jeesuksen kärkeksi.

Samalla meidän on muistettava, että pelkkä Jeesuksen nimen mainitseminen ei takaa sitä, että ihminen on oikeassa suhteessa Jumalaan.

Apostoli Paavali kirjoittaa korinttolaisille: *"Sen Jumalan armon mukaan, joka on minulle annettu, minä olen taitavan rakentajan tavoin pannut perustuksen, ja toinen sille rakentaa, mutta katsokoon kukin, kuinka hän sille rakentaa. 11 Sillä muuta perustusta ei kukaan voi panna, kuin mikä pantu on, ja se on Jeesus Kristus. 12 Mutta jos joku rakentaa tälle perustukselle, rakensipa kullasta, hopeasta, jalokivistä, puusta, heinistä tai oljista, 13 niin kunkin teko on tuleva näkyviin; sillä sen on saattava ilmi se päivä, joka tulessa ilmestyy, ja tuli on koetteleva, minkälainen kunkin teko on. 14 Jos jonkun tekemä rakennus kestää, on hän saava palkan; 15 mutta jos jonkun tekemä palaa, joutuu hän vahinkoon; mutta hän itse on pelastuva, kuitenkin ikäänkuin tulen läpi."* (1. Kor. 3:10-15)

Kysymys on siitä, että Herran Sanas-ta, Pyhästä Raamatusta ei tule luo-pua yhdessä-kään

kohdasta. Jos me Jeesukseen uskovina alamme surutta elää ja opettaa toi-sin kuin Raamatussa opete-taan, emme tule siitä viimeisellä tuomiolla kii-tosta saamaan, päinvastoin.

Jeesus sanoo: "Sillä totisesti minä sanon teille: kunnes taivas ja maa katoavat, ei laista katoa pieninkään kirjain, ei ainoakaan piirto, ennenkuin kaikki on tapahtunut. 19 Sentähden, joka purkaa yhdenkään näistä pienimmistä käskyistä ja sillä tavalla opettaa ihmisiä, se pitää pienimmäksi taivasten valtakunnassa kutsuttaman; mutta joka niitä noudattaa ja niin opettaa, se pitää kutsuttaman suureksi taivasten valtakunnassa." (Matt. 5:18-19)

Jokaisen Herran oman tulee valvoa itseään, sekä toisilta salassa olevaa yksityiselämää kuin toisille esimerkkinä olevaa julkista elämää. Erityisen tarkkaan meidän on tutkittava puheitamme. Opetusvirkaan asetettujen on valvottava myös opetustaan. Jo yhden - ihmissilmin mitattuna pienenkin - käskyn purkaminen on pahasta: Se tuottaa häpeää ja pilkkaa Herrallemme, jonka nimiin meidät on otettu. Jos alamme itse lihanmielellä mestaroimaan Jumalan ilmoitussanaa, Pyhää Raamattua, niin olemme heti kaltevalla pinnalla, joka viettää eroon Herrasta.

Vapahtajamme Jeesus Kristus on Jumalan Sana - se tarkoittaa sitä, että Raamattu eli Jumalan sana on pyhistä pyhin. Me emme voi erottaa Jeesusta ja Raamattua toisistaan. Jos joku sanoo uskovansa Jumalaan mutta ei Raamattuun, niin tällainen on tosiasiaassa tehnyt itselleen epäjumalan, jota hän vain salakavalasti ja hämäävästi kutsuu samalla nimellä kuin me, jotka olemme omassatunnossamme ja elämässämme sidottu Raamatun Jeesukseen. Jos hylkäämme ja ohitamme Raamatun sanan ja kirjaimen, niin hylkäämme ja ohitamme samalla itsensä Kristuksen.

Uskovan elämän tärkein asia on pitää itsensä oikeassa suhteessa Jumalan Sanaan. Jatkuvasti lankeilevalle ja sydänjuuriaan myöten syntiselle ihmiselle se on mahdollista vain siten, että tunnustaa Raamatun edessä: - Tämä Raamatun ilmoitussana on totta. Minä kurja en vain ole kyennyt sitä noudattamaan. Pidä, Vapahtaja, sanasi kunniassa, äläkä anna minun vilpistellä sen edessä tai selitellä kelvottomuuttani. Herra, anna syntini anteeksi ja armahda minua! Vaikuta minussa uutta elämää, äläkä anna minun paatua pahuuteeni. Herätä minut päivä päivältä uskomaan ja kiittämään Sinun pyhää Nimeäsi!

3. TUHATVUOTINEN VALTAKUNTA

Lopunajoista ja viimeisestä tuomiosta puhuttaessa on mainittava myös ns. tuhatvuotinen valtakunta. Ainoa kohta Raamatussa, jossa tämän 1000 vuoden aikakausi mainitaan, on Ilm. 20:1-8.

"Minä näin tulevan taivaasta alas enkelin, jolla oli syvyyden avain ja suuret kahleet kädessään.2 Ja hän otti kiinni lohikäärmeen, sen vanhan käärmeen, joka on perkele ja saatana, ja satoi hänet tuhanneksi vuodeksi 3 ja heitti hänet syvyyteen ja sulki ja lukitsi sen sinetillä hänen jälkeensä, ettei hän enää kansoja villitsisi, siihen asti kuin ne tuhat vuotta ovat loppuun kuluneet; sen jälkeen hänet pitää päästettävän irti vähäksi aikaa

4 Ja minä näin valtaistuimia, ja he istuivat niille, ja heille annettiin tuomiovalta; ja minä näin niiden sielut, jotka olivat teloitetut Jeesuksen todistuksen ja Jumalan sanan tähden, ja niiden, jotka eivät olleet kumartaneet petoa eikä sen kuvaa eivätkä ottaneet sen merkkiä otsaansa eikä käteensä; ja he virkosivat eloon ja hallitsivat Kristuksen kanssa tuhannen vuotta.

5 Muut kuolleet eivät vironneet eloon, ennenkuin ne tuhat vuotta olivat loppuun kuluneet. Tämä on ensimmäinen ylösnousemus. 6 Autuas ja pyhä on se, jolla on osa ensimmäisessä ylösnousemuksessa; heihin ei toisella kuolemalla ole valtaa, vaan he tulevat olemaan Jumalan ja Kristuksen pappeja ja hallitsevat hänen kanssaan ne tuhannen vuotta.

7 Ja kun ne tuhat vuotta ovat loppuun kuluneet, päästetään saatana vankeudesta, 8 ja hän lähtee villitsemään maan neljällä kulmalla olevia kansoja, Googia ja Maagogia, kootakseen

heidät sotaan, ja niiden luku on kuin meren hiekka."

Muulla Raamatussa ei suoraan tästä tuhannen vuoden ajasta puhuta. Mi-tään ylei-ses-ti tunnustettua oppia ei kristil-li-sellä kir-kolla asiasta ole. Tuhatvuotista val-takun-taa ei ole otettu esille jakamattoman kristikunnan uskontunnustuksissa (apostolinen, Nikean, Athanasioksen). Kristikunta on selvinnyt ilman, että tuota Raamatunkohtaa olisi tarkasti ja sitovasti selitetty. Kysymyksessä ei voi olla silloin mikään keskeinen asia.

Erityisesti viimeisinä vuosisatoina tuosta tuhannen vuoden ajanjaksosta on kuitenkin paljon puhuttu. Syytä on tässäkin saarnassa siis siitä jotain sanoa. Kiliastin eli tuhatvuotisen valtakunnan perus-ajatus on maanpääl-li-sen onnen ja rau-han aikakausi ennen uuden maan ja uusien taivaitten luomista ja vii-meis-tä tuomiota. Se olisi siis jon-kinlai-nen välivaihe synnin hallitse-man nykyisen maailman ja kaiken lop-puna olevan viimeisien tuomion ja siitä alkava iankaikkisuuden vä-lillä. Kiliastisen ajattelun mukaan kerran hyvä voittaa pa-han, jo täällä maan päällä eläes-säm-me.

Maanpäällisestä onnen ajasta on merkkejä myös kristinuskon ulkopuolelta, jopa ennen kristil-listä ai-kaa. Persialaisen uskon-non pe-rustaja, Za-rathustra (n. 630–553 eKr.) on esimerkiksi opettanut maanpääl-lisen täyttymyksen aikaa. Liekö hän saanut vaikutteita Israelin profeet-tojen, esim. Jesajan kirjoi-tuksista?

Juuta-laisuudessa toiveet maanpäällisestä rauhan ja onnen ajasta ovat elä-neet vahvasti aina näihin päiviin asti. 'Olam haze' eli 'tämä aika-kausi', joka on vajavuuden ja kärsi-myksen aikaa, saa vastakohtakseen käsit-teen 'olam haba' eli 'tuleva aika-kau-si'. Tuleva ai-kakau-si liittyy mes-sias-² kuninkaaseen, jonka johdolla Israelin kansan viholliset kukiste-taan ja maahan tulee rauha. Juuta-lai-nessa ei³ ka-nonisoidussa apokalyp-ti-nessä kirjallisuudessa (n. 200 eKr. ⁴ 100 jKr.) kiliastinen tule-vai-suu-denusko on keskeisessä asemas-sa.

Nykyiset elämän lainalaisuudet mur-re-taan: Pyhä kaupunki Jerusalem puh-dis-te-taan pakanoista, ihmisten elin-aika lähenee tuhatta vuotta, ihmi-set pysy-vät nuorina koko elämänsä, vil-lieläi-met palvelevat ihmisiä, työn-tekijä ei väsy työ-s-sään, taivaasta sataa jäl-leen mannaa jne. Otak-sumat tällaisen aikakau-den pituu-desta vaihtele-vat suuresti; pisimmil-lään 365.000 vuot-ta, ly-hyim-millään 40 vuotta. Myös tuhat vuotta on mainittu. He-nokin kirja, Salomon psalmtari, Juh-lien kirja, Baru-kin apokalypsi, 4. Esran kirja ja Sibyl-liinit kertovat tällaisesta. Mutta Pyhään Raamattuun mitään näistä kirjoista ei ole otettu.

VT:n monissa profeetallisissa näyis-sä puhutaan tulevasta rauhan ajasta, sapattilevosta. Moniin kohtiin liit-tyy, ei ainoastaan Israelin sorre-tun kansan vapautta-minen, vaan myös mui-ta (pa-ka-na)kansoja koskeva rauha. Je-rusalemista tulee kansakuntien pää-kaupun-ki, Siionin vuoresta siu-nauksen paikka ja kaikki kansat pal-velevat isi-en, Abrahamin, lisakin ja Jaako-bin, Jumalaa. [Miika 4:1□ 4, Jes. 2:1□ 4, 9:1□ 6, 11:1□ 9, 25:6□ 8, 35:1□ 9, 43:19□ 21, luvut 60□ 66, Sef. 3:8□ 9, Sak. luvut 8□ 14, Hes. luvut 33□ 42, Dan luku 7.]

4. JUMALAN SANAN LUPAUKSET OMISTETAAN NYT USKOLLA JA NÄHDÄÄN KERRAN TOTEUTUNEINA KIRKKAUDESSA

Mitä aikaa nuo profeettojen näyt koskevat: Tätä nykyistä kristil-listä aikakautta (jota mekin nyt elämme) vaiko jo lopullista pää-määrää, taivasta?

Kun lukee Jeesuksen ja apostolien opetuksia lopun ajoista, niin historian kulku on selvä: Herran takaisintulon jälkeen koittaa viipymättä viimeinen tuo-mio. *"Kun Ihmisen Poika tulee kirk-kaudes-saan ja kaikki enkelit Hänen kans-saan, silloin Hän istuu kirkkautensa val-taistuimel-le."* (Matt. 25:31)

Evankeliumi pitää ensin julistaa kaikille kansoille, ja sitten tulee loppu. Jeesuksen takaisintulemisen ja ajan loppumisen välissä ei ole enää mitään tuhannen vuoden jaksoa. Kun Jeesus tulee takaisin, niin silloin aika loppuu.

Mitä sitten tarkoittavat nuo profeettojen lupaukset yltäkylläisestä elämästä ja rauhasta? Ne avautuvat kahteen suuntaan: Ensiksi ne vahvistavat ja ilahduttavat meitä jo täällä ajan ahdingoissa eläessämme - kerran on Jumalan kansan sapattilepo alkava. Uskossa saamme tuon pahan vallan voittamisen jo nyt itsellemme omistaa. Näkyvällä tavalla, myös uskosta osattomalle havaittavalla tavalla, nuo lupaukset täytyvät vasta taivaassa.

Profeetat kuvaavat taivasta ja Messiaan valtakuntaa sellaisin käsittein, jotka ovat konkreettisia tässä ajassa elävälle ihmiselle. Kirkkaudessa Jeesuksen luona elämä on lopulta kuitenkin vielä paljon parempaa ja ihanampaa, kuin mitä tässä ajassa voimme koskaan ajatella tai sanoiksi

pukea.

Uskon silmin me näemme Jumalan kansalle kuuluvan kirkkauden ja kunnian, rauhan ja levon. Ihmissilmiin näemme täällä alhaalla lähinnä vain heikkoutta ja syntiä, sotaa ja vainoa. Uskossa Jumalaan sanaan me näemme ja tiedämme, että Jeesus on nyt saanut Isältään kaiken vallan taivaassa ja maan päällä - ja että Jeesuksessa kuolleet elävät ja hallitsevat Herran kanssa taivaassa. Ihmissilmin näemme vain haudat ja arkut, joissa ruumiit vielä makaavat odottamassa ylösnousemuksen aamua.

Tuhatvuotinen valtakunta on Kristuksen kirkon aikaa, jonka voi nähdä vain Jumalan sanan äärellä uskon silmin. Tuhatvuotista valtakuntaa on jo eletty lähes kaksi tuhatta vuotta - Kristuksessa kuolleet ovat jo perillä yhdessä Kristuksen kanssa hallitsemassa. Maailmassa on vielä Perkeleen väliaikaishallitus voimissaan, mutta sen loppu on jo lähellä. Ennen loppuaan se saa hetkeksi vielä suuren vallan, mutta sitä kestää vain lyhyen hetken. Se, joka uskoo Jumalan sanan, kestää tämän koettelemuksen. Joka ei usko, ei myöskään kestä vainojen ja ahdinkojen keskellä, vaan luopuu Raamatun Jeesuksesta.

Se, joka on tullut Jumalan sanan voimasta herätetyksi hengellisestä kuoleman tilasta Jeesuksen uskoon, on osallinen ensimmäisestä ylösnousemuksesta. Ilmestyskirjan kohta puhuu näistä hengellisestä kuolemasta ylösnoukseista sieluista, jotka saavat elää, vaikka heidän ruumiinsa ovat kuolleet (Ilm. 20:4-6). Ensimmäinen ylösnousemus ei tarkoita uskovien ruumiiden ylösnousemusta, vaikka jotkut niin virheellisesti väittävätkin. Ensimmäinen ylösnousemus tarkoittaa ihmisen sielun hengellistä ylösnousemusta eli uskoon tulemistä ja uudestisyntymistä seuraavaa taivaselämää Jeesuksen luona - silloinkin ruumis on kuollut.

Jeesus sanoo: *"Totisesti, totisesti Minä sanon teille: aika tulee ja on jo, jolloin kuolleet kuulevat Jumalan Pojan äänen, ja jotka sen kuulevat ne saavat elää."* (Joh. 5:25) *"Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo Minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. 26. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo Minuun, ikinä kuole. Uskotko sen?"* (Joh. 11:25-26)